

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 237/2015
17.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р., због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адвоката С.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 12/14 од 11.07.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж 912/14 од 08.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адвоката С.М. поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 12/14 од 11.07.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж 912/14 од 08.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 12/14 од 11.07.2014. године, окривљени Д.Р. оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а ако новчану казну не плати у остављеном року суд ће исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени Д.Р. обавезан је да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 67.647,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде док се пуномоћнику малолетних оштећених адвокату М.И. досуђују трошкови кривичног поступка у износу од 14.625,00 динара који падају на терет буџетских средстава суда. Истом пресудом законски заступници малолетних оштећених Д.П. и С.И. упућени су, сходно одредби члана

258. став 4. ЗКП на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж 912/14 од 08.12.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Р. и пресуда Основног суда у Нишу К 12/14 од 11.07.2014. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Р., адвокат С.М., због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правноснажне пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адвоката С.М., је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.Р. у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП на штету окривљеног, наводима да окривљени радњама које критичном приликом предузео према оштећенима није остварио алтернативно прописане последице радње извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, истицањем да је за остваривање последице овог кривичног дела које се огледа у значајнијем угрожавању спокојства грађана неопходно да учинилац једну или више прописаних радњи извршења кривичног дела у питању предузме према неодређеном броју недефинисаних лица, што окривљени није учинио, већ је радње извршења предметног кривичног дела предузео према два конкретно одређена лица и то на јавном месту у време када на истоме није био присутан већи број лица, због чега није остварио ни последицу кривичног дела у питању која се огледа у тежем ремећењу јавног реда и мира.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.Р. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 4 пасус трећи и четврти и страни 5 пасус први и други образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, за које је

окривљени Д.Р. оглашен кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Наводима из захтева браниоца окривљеног којима се указује да окривљени инкриминисане кривично-правне радње извршења предметног кривичног дела није предузео са директним умишљајем, обзиром да код истога није постојала свест о садржини насилничког понашања нити хтеће да теже ремети јавни ред и мир односно да значајније угрози спокојство грађана, по оцени Врховног касационог суда оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.